

Möte vid Soluppgången

Han högst upp på Backen stod.
Hans Gloria gav mig mod!
De vackra fågelsträcken
i Skyn, - var de ett Tecken
på känslor i kött & blod...
...å Chans till Kära Leken?

Glorian var den röda
Solen, som syntes glöda
runt hans kopparbruna hår.
Jag sneglade mot hans lår!
Om Stjärnan kunde löda
ihop oss båda, ändå!

En ung och strålande man.
Vi sa inget till varann, --
ty, hans blick var så brutal;
Det fanns liksom ej nått Val!
Tidens sand ifrån oss rann -
i Vårmetaforens Bal.

Jag vände om och gick hem -
till Gårdsgatan 75. --
Vet ej var han bor nånstans, -
- MEN vet, jag blir aldrig hans!
En Saga, kort och förstämd,
en vilset irrande Dans, - -

- omgärdad av Solens glans!